

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejcki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Adam Roch

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **I. G. i H. G.**

podejrzanych o popełnienie czynu z art. 197 § 3 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 7 marca 2023 r.,

wniosku obrońcy o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym postanowieniem Sądu Najwyższego

z dnia 15 kwietnia 2021 r., sygn. akt II KK 353/19

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić wniosek;

**2. kosztami postępowania wznowieniowego obciążyć
podejrzanych, w częściach na nich przypadających.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Łodzi postanowieniem z dnia 25 stycznia 2019 r., sygn. akt IV K 127/18, wskazując na podstawę z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. umorzył postępowanie karne o przestępstwo z art. 197 § 3 pkt 1 k.k. wobec I. G. i H. G.. Na podstawie art. 93b § 1 k.k., art. 93c § 1 pkt 1 k.k. i art. 93g § 1 k.k. orzekł wobec podejrzanych środek zabezpieczający w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym (k. 261-262 akt sprawy IV K 127/18).

W następstwie rozpoznania zażalenia obrońcy podejrzanych Sąd Apelacyjny w Łodzi postanowieniem z dnia 15 maja 2019 r., sygn. akt II AKz 255/19, utrzymał

w mocy zaskarżone postanowienie z tym, że za podstawę prawną orzeczenia środka zabezpieczającego przyjął przepis art. 93c pkt 1 k.k. w miejsce art. 93c § 1 pkt 1 k.k. (k. 422-424 akt sprawy IV K 127/18).

Kasację od prawomocnego postanowienia sądu odwoławczego wniesioną przez obrońcę I. G. i H. G. Sąd Najwyższy oddalił jako oczywiście bezzasadną postanowieniem z dnia 15 kwietnia 2021 r., sygn. akt II KK 353/19 (k. 995 akt sprawy IV KK 127/18).

Postanowieniem z dnia 26 maja 2022 r., sygn. akt V KO 13/22, Sąd Najwyższy oddalił wniosek o wznowienie postępowania zakończony prawomocnym postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 15 maja 2019 r., sygn. akt II AKz 255/19 (k. 1573-1574 akt sprawy IV KK 127/18).

W dniu 28 października 2022 r. do Sądu Najwyższego wpłynął kolejny wniosek o wznowienie postępowania, tym razem zakończony postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2021 r., sygn. akt II KK 353/19, którego autorem jest adw. M. K. będąca pełnomocnikiem J. G. (opiekuna prawnego I. G. i H. G.). Jako podstawę rzeczzonego wniosku wskazano art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. i art. 542 § 1 k.p.k. (k. 1-2 akt SN), a z jego treści wynika nadto, że wnioskodawca domaga się uchylecia postanowienia Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 25 stycznia 2018 r., sygn. akt IV K 127/18, postanowienia Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 15 maja 2019 r., sygn. akt II AKz 255/19 oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 kwietnia 2021 r., sygn. akt II K 353/19 i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Krajowej w pisemnej odpowiedzi na ww. wniosek wniósł o jego oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Należało podzielić stanowisko prokuratora, że przedmiotowy wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy nadmienić, że skuteczne powołanie się na podstawę wznowieniową określoną w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. wymaga spełnienia kumulatywnie dwóch warunków. Pierwszym z nich jest ustalenie faktu popełnienia przestępstwa w sposób określony w art. 541 § 1 k.p.k. Z kolei drugim z warunków jest wykazanie możliwości wpływu przestępstwa na treść wydanego orzeczenia.

Zgodnie z art. 541 § 1 k.p.k. czyn, o którym mowa w art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k., musi być ustalony prawomocnym wyrokiem skazującym, chyba że orzeczenie nie może zapaść z przyczyn wymienionych w art. 17 § 1 pkt 3-11 lub w art. 22 k.p.k. W takim wypadku zgodnie z art. 541 § 2 k.p.k. wniosek o wznowienie postępowania powinien wskazywać wyrok skazujący lub orzeczenie zapadłe w postępowaniu karnym, które stwierdza niemożność wydania takiego orzeczenia. Dopiero wskazanie wyroku lub orzeczenia, o których mowa w art. 541 § 1 k.p.k., wykazujących popełnienie przestępstwa w związku z postępowaniem albo o niemożności wydania wyroku skazującego za przestępstwo, jakiego dopuszczono się w związku z postępowaniem karnym będącym przedmiotem sprawy o wznowienie pozwala zbadać, czy istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia. Podstawy wniosku o wznowienie postępowania nie mogą stanowić jedynie sugestie skarżącego, iż w związku z postępowaniem dopuszczono się przestępstwa (zob. postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2021 r., I KZ 11/21, LEX nr 3229475; postanowienie SN z 28 grudnia 2021 r., IV KZ 52/21, LEX nr 3322306; postanowienie SN z dnia 17 stycznia 2008 r., V KO 88/07, OSNwSK 2008, nr 1, poz. 126).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że pełnomocnik wnioskodawcy, pomimo powołania jako podstawy art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. nie wskazał ani wyroku skazującego, ani orzeczenia zapadłego w postępowaniu karnym, którym stwierdzono niemożność wydania orzeczenia, w sprawie której wznowienia się domaga. W uzasadnieniu wskazano jedynie, iż zdaniem mocodawcy tj. J. G., w związku z prowadzonym postępowaniem dopuszczono się przestępstw, wobec czego istnieje uzasadniona podstawa do przyjęcia, że mogły mieć one wpływ na treść wydanego orzeczenia. Wnioskodawca sugeruje, że w związku z prowadzonym postępowaniem dopuszczono się przestępstwa w postaci składania fałszywych zeznań przez funkcjonariusza Policji K. K.. Wskazuje ponadto na inne „nieprawidłowe działania w niniejszej sprawie”, którymi miały być nieuwzględnienie oględzin przeprowadzonych przez biegłego sądowego, jako dowodu świadczącego o braku winy podejrzanych (odnośnie do tej „nieprawidłowości” wnioskodawca nie wskazuje, jakiego przestępstwa się dopuszczono i przez kogo miało zostać popełnione), jak również na zniszczenie

dowodów w postaci ubrań, pościeli i ręczników zabranych z mieszkania I.G. i H. G., na których nie ujawniono żadnych śladów, a które mogłyby potwierdzić sprawstwo podejrzanych. Wnioskodawca stara się wskazać, że postępowanie karne było prowadzone w sposób jednostronny, a wznowienie postępowania w niniejszej sprawie powinno uwzględniać wszystkie dowody świadczące o niewinności sprawców, a które to zdaniem ojca podejrzanych były celowo niszczone lub zatajane, tak by uniemożliwić wyjaśnienie przebiegu zdarzeń. Zaprezentowana we wniosku argumentacja w sposób jednoznaczny świadczy o niezrozumieniu instytucji wznowienia postępowania w świetle powoływanej podstawy *propter falsa*. Przede wszystkim niezrozumiałe jest żądanie wznowienia postępowania kasacyjnego, skoro wnioskodawca potencjalnych przestępstw doszukuje się nie w związku z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, a w toku postępowania przygotowawczego i jurysdykcyjnego. Niezależnie od tego przesłanką do zastosowania szczególnej instytucji z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. nie mogą być jedynie twierdzenia wnioskodawcy dotyczące możliwości popełnienia przestępstwa w związku z przeprowadzonym postępowaniem karnym, albowiem jak wskazano na wstępie warunkiem koniecznym jest wykazanie, że czyn, na który powołuje się wnioskodawca został ustalony w sposób określony w art. 541 k.p.k. W przedmiotowej sprawie sugestie wnioskującego nie znajdują odzwierciedlenia w faktach, które zostałyby ustalone prawomocnym wyrokiem skazującym lub orzeczeniem zapadłym w postępowaniu karnym stwierdzającym niemożność jego wydania. Dlatego też uznać należało, że nie został spełniony warunek, o którym mowa w art. 541 k.p.k., tym samym nie można było przejść nawet do hipotetycznego badania związku przyczynowego pomiędzy wskazywanymi przez wnioskodawcę przestępstwami a treścią wydanego orzeczenia. W świetle powyższego, powoływana przez wnioskodawcę podstawa wznowienia postępowania z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k. jawi się jako chybiona. Analiza treści wniosku nie wskazuje chociażby na potencjalne istnienie którejkolwiek z podstaw wznowienia wymienionych w rozdziale 56 k.p.k. Można odnieść wrażenie, że intencją wnioskodawcy jest kwestionowanie ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów dokonanej przez sądy rozpoznające sprawę, co w żadnej mierze nie stanowi podstawy inicjującej wznowienie prawomocnie zakończonego

postępowania. Wskazane we wniosku kwestie winny być podnoszone na etapie postępowania sądowego, a nie wznowieniowego.

Mając powyższe na uwadze postanowiono jak w części dyspozytywnej postanowienia, o kosztach postępowania wznowieniowego rozstrzygając po myśli art. 639 zd. drugie k.p.k.